

i disse unormale Aar, hvor saa meget har været af Lave, er overordentlig velgørende at konstatere, at Livet trods alt gaar sin normale Gang, at vi med andre Ord dog faar en Valgdag, naar den dertil beskikkede Tid er inde, naar Valgperioden er omme.

I 1915 var der Enighed om, at den nye Grundlov skulde træde i Kraft et Aar efter, at den var vedtaget. Rimeligvis satte man denne Bestemmelse ind i det naive Haab, at saa vilde Krigen være forbi. Vi er senere blevet klogere. Vi har saa atter udsat Grundlovens Ikrafttræden. Jeg maa tilstaa, at det forekommer mig, at der praktisk talt har været Enighed derom, der har ikke rejst sig en eneste Stemme for, at Grundloven skulde træde i Kraft paa et tidligere Tidspunkt. Men selv om det havde været ønskeligt — det er vi enige om —, at den nye Grundlov for længst var traadt i Kraft, tror jeg dog, at man ude i Befolkningen fra alle Sider har den Opfattelse, at har det blot i nogen Grad været til Nytte og Gavn for vort Folk i disse vanskelige Aar, at vi har undgaaet en oprivende Valgkamp, vil man ikke opholde sig ved, at Grundlovens Ikrafttræden er blevet udsat et Aar eller halvandet. I disse store Tider, hvor der staar saa meget paa Spil, betyder et Aars eller halvandets Udsættelse ikke noget videre, og maaske har det danske Folk og de forskellige politiske Retninger i disse Aar gjort Erfaringer, der vil mærkes ogsaa under den forestaaende Valgkamp. Forstaaelsen af Alvoren er ikke blevet mindre, og jeg tror, at der fra alle Sider, ikke mindst, naar vi ser tilbage paa, hvad vi har oplevet, vil være en ærlig Villie til at holde alt det borte fra Valgkampen, der vil kunne volde vort Land Vanskeligheder af international Art. Men naar det Forbehold er taget, et Forbehold, der efter min Mening er en Selvfølge for alle Partier, mener jeg rigtignok, at vi maa lade Valgkampen forme sig, som de danske Valgkampe plejer at forme sig, efter sine egne Love. Vi skal ikke gøre noget Forsøg paa at gribe ændrende ind. Jeg synes, at Venstres Ordfører i den Tale, hvormed han aabnede denne Debat, en Tale, der var et svagere Ekko af et Par Taler, han havde holdt ude i Landet, ligesom ytrede nogen Frygt for, at der skulde blive gjort Forsøg paa, at lægge en Dæmper paa Valgkampen. Jeg vil gerne gøre mit til at berolige ham i denne Henseende, hvad det radikale Venstre angaar. Man kan maaske rette mange Bebrejdelser imod os, og det gør

man ogsaa, men jeg tror ikke, man med Rette kan bebrejde os, at vi unddrager os den politiske Debat, og det vil vi heller ikke gøre under denne Valgkamp. Vore Modstandere til Højre og Venstre skal finde os rede til at tage den op, naar som helst Lejlighed gives.

Men selv om det nu er saadan, at Spørgsmaalene om Valget, Dyrtiden og den sociale Nød hovedsagelig optager Interessen, er der dog i Forbindelse med Finansloven en Række andre Spørgsmaal, som man ikke kan skyde til Side. Jeg vil tillade mig at fremdrage enkelte af dem. Ganske naturligt findes der paa det foreliggende Lovforslag kun meget faa og meget smaa Nybevillinger. Jeg noterer dog med Glæde paa Undervisningsministerens Budget, en Nybevilling til Statens Gymnastikinstitut og ligeledes en Nybevilling til Foreningen af tandlægestuderende. De faar en Huslejhjælp, som de i høj Grad trænger til. De har i det hele mellem de studerende været Stifbørn. Ved den Hjælp, de her faar, vil de blive i Stand til at faa et Samlingslokale i Nærheden af Tandlægeskolen. Derved afhjælpes et føleligt Savn paa denne Skole, der har meget smaa Lokaler og helt savner Opholdsrum og Frokoststue for de studerende. Naar der bliver bedre Tider, vil Spørgsmaalet om en Nybygning til Tandlægeskolen melde sig af sig selv.

Jeg er ogsaa glad over en Bevilling til Understøttelse af forhenværende Højskoleforstander Axelsen fra Karise, der i 50 Aar har gjort et udmærket Arbejde i Oplysningens Tjeneste og i høj Grad fortjener denne Paaskønnelse af Staten.

Dernæst findes der en Bevilling til et Lektorat i svensk Sprog og Litteratur ved Universitetet for Dr. phil. Fru Valfrid Palmgren Munch-Petersen. Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger om dette Lektorat og udtale min Glæde over dette Forslag, som der er stillet af den højtærede Minister. Det er en af de faa Ting, forekommer det mig, der har kunnet virke opmuntrende i disse Aar, at der har været en voksende Tilnærmelse, en stadig større Forstaaelse mellem de nordiske Folk. I Aarene lige forud for Krigen manglede det ikke paa Røster, som søgte at uddybe Modsætningerne mellem de nordiske Folk, men de har fundet hverandre under Krigsaarenes Vanskeligheder, de har fundet hverandre paa den for dem selvskrevne, absolutte Neutralitets Grund. De har kunnet hjælpe hverandre — Monarkmøderne og Ministerkonferencerne er Udtryk derfor —,